

TUẦN 6 – 09-14/06/2025

Thi Thiên 130: ĐẮNG CHRIST – NỀN TẢNG CỨU CHUỘC

Những ngày lễ kỷ niệm sự thành lập Hội Thánh hay Giáo Hạt là những cơ hội quý giá để chúng ta gặp nhau trong niềm vui của sự thờ phượng Đức Chúa Trời bằng cả tình yêu và lòng biết ơn Ngài. Tuy nhiên, những ngày lễ này cũng tiềm ẩn một nguy cơ thuộc linh, đó là sự tập trung vào các con số – số năm thành lập, số lượng tín hữu, số tín hữu mới gia nhập hội thánh, hay số tiền trong ngân quỹ – thay vì tập trung vào chính Đức Chúa Trời. Nói đúng hơn, việc nhấn mạnh đến các con số có thể được chấp nhận nếu qua các con số đó chúng ta nhìn thấy rõ ràng hơn ơn lành của Chúa tuôn đổ trên Hội Thánh, nhưng trong thực tế thì đằng sau việc tập trung vào các con số này là sự kiêu hãnh về những thành quả mà TÔI, Hội Thánh TÔI, hay Giáo Hạt TÔI đã đạt được bằng sự hy sinh và nỗ lực của chính TÔI.

Hội Đồng Giáo Hạt năm nay là Hội Đồng lần thứ 50, đây là một con số quá lớn, quá đặc biệt, và dễ dàng thu hút sự chú ý của chúng ta. Tuy nhiên, xin Chúa nhắc nhở chúng ta rằng điều chúng ta tập trung vào không phải là con số này, mà là chính Đức Chúa Trời, Đấng đã thành lập Giáo Hạt, là Đấng đã yêu thương, chăm sóc, hướng dẫn và sửa dạy Giáo Hạt trong suốt 50 năm qua, là Nền Tảng Hân Hi của chúng ta, là Đấng mà chúng ta phải tập trung hướng đến trong Hội Đồng này để thờ phượng Ngài và ca ngợi những công việc lạ lùng mà Ngài đã làm trên mỗi cá nhân, trên mỗi Hội Thánh, và trên toàn Giáo Hạt.

Và trong tuần lễ thứ sáu của chương trình Hướng Về Hội Đồng Giáo Hạt lần thứ 50 này thật thích hợp để suy gẫm Thi Thiên 130, một Thi Thiên đặc biệt khi bày tỏ Đức Chúa Trời là Đấng Cứu Chuộc của chúng ta.

Thi Thiên 130 là bài thứ sáu trong bảy Thi Thiên Thống Hối (Penitential Psalms) bao gồm các Thi Thiên 6, 32, 38, 51, 102, 130, và 143. Những Thi Thiên này nhấn mạnh đến quyền năng và sự thương xót của Đức Chúa Trời dành cho những người kêu cầu Ngài khi họ đang ở trong sự tuyệt vọng cả về thuộc thể lẫn thuộc linh. Có lẽ những người hành hương Do Thái đã sử dụng Thi Thiên này để xưng tội và tìm kiếm sự tha thứ và phước hạnh của Đức Chúa Trời khi họ trở về Giê-ru-sa-lem để thờ phượng Ngài.

Nhà Cải Chánh Martin Luther rất yêu mến Thi Thiên 130, và Ông gọi đây là một trong những *“Thi Thiên theo tinh thần Phao-lô”* (Pauline Psalms) vì Thi Thiên này trình bày sự tha thứ và cứu chuộc hoàn toàn bởi ân điển của Đức Chúa Trời mà không đến từ bất cứ điều gì của con người. Có thể nói, đây là một trong những sự giải thích rõ ràng nhất của Cựu Ước về con đường cứu rỗi qua ân điển, dựa trên sự chuộc tội của Đấng Christ. Và từ Thi Thiên này Martin Luther đã sáng tác bài Thánh Ca *Từ Nơi Sâu Thẳm Tôi Kêu Cầu Ngài* (From Depths of Woe I Raise to Thee).

TÌNH TRẠNG TUYỆT VỌNG (câu 1-2). Tác giả đã mở đầu Thi Thiên này bằng hình ảnh của một người đang ở “*nơi vực sâu*”, từ ngữ nói về vực sâu của biển cả, nơi một người đang bị bao phủ bởi dòng nước sâu và nguy hiểm, nơi mà một người dù tài giỏi đến đâu cũng không thể tự cứu mình (Thi Thiên 69:1-3). “*Nơi sâu thẳm*” đang vùi lấp và nhấn chìm tác giả không phải là những đau khổ hay hiểm nguy trong cuộc đời, cũng không phải là sự tấn công của kẻ thù mà chính là tội lỗi của ông (câu 3).

Tác giả đang kêu gào dưới sức nặng và những làn sóng của tội lỗi mình. Tội lỗi là vấn đề mà chỉ Đức Giê-hô-va mới có thể giải quyết, chỉ có Ngài mới có quyền tha tội và cứu ông khỏi bị vùi lấp dưới sức nặng của mặc cảm tội lỗi. “*Tiếng nài xin của tôi*” còn có nghĩa là “*tiếng khẩn nài xin thương xót của con*” và điều tác giả mong đợi nơi Đức Giê-hô-va không có gì khác hơn là sự thương xót của Ngài.

Tội lỗi đã phân cách con người với Đức Chúa Trời (Ê-phê-sô 2:1-3, 12; Cô-lô-se 1:21), và khiến cho tội nhân ở dưới cơn giận của Ngài (Cô-lô-se 3:5-6). Điều đáng sợ là sự đui mù thuộc linh khiến họ không nhận biết Đức Chúa Trời và do đó cũng không nhận biết và đánh giá đúng mực tác hại của tội lỗi nên họ cứ mãi mê làm điều ác và ngày càng xa cách Ngài (Thi 14:1-3).

Con người luôn muốn tìm kiếm một giải pháp cho tình trạng tuyệt vọng và hư mất của mình. Họ nỗ lực làm lành, theo đuổi những triết lý, tìm kiếm sự giải thoát nơi tôn giáo và tu hành, nhưng họ không nhận ra một sự thật quan trọng đó là mọi nỗ lực của họ đều đang thực hiện “*nơi vực sâu*” của tội lỗi, “*mọi việc công bình của chúng tôi như áo nhóp; chúng tôi thấy đều héo như lá, và tội ác chúng tôi như gió đùa mình đi*” (Ê-sai 64:6) và do đó không có giá trị để đem họ thoát khỏi “*vực sâu*” này.

Thật đáng tiếc khi nhiều người đã kinh nghiệm sự cứu rỗi nhưng vì không nuôi dưỡng đời sống thuộc linh qua mối tương giao gần gũi với Đức Chúa Trời và Lời Ngài nên cũng thiếu đi sự nhạy bén về tội lỗi. Họ biện minh cho tội lỗi, họ cố gắng làm nhẹ tác hại của tội lỗi, họ dần đánh mất cái nhìn về tội lỗi giống như của Đức Chúa Trời. Ngày nay, nhiều tín hữu sợ hậu quả của tội lỗi hơn là sợ chính tội lỗi, và đó là lý do mà nhiều tín hữu đang giấu tội và sống hai mặt.

Nhiều tín hữu khác lại quên rằng chính “*Đấng Christ đã buông tha chúng ta cho được tự do*” và do đó họ “*lại để mình dưới ách tội mọi*”, tội mọi của luật pháp (Ga-la-ti 5:1). Thay vì chạy đến với Chúa Giê-xu để tìm kiếm sự tha thứ và phục hồi (I Giăng 1:9) thì nhiều tín hữu lại đang nỗ lực để tự giải quyết tình trạng tội lỗi của mình và tự xưng công bình cho mình qua việc làm (Cô-lô-se 2:20-23). Những tín hữu này sẽ rơi vào hai tình trạng, hoặc là họ sẽ tuyệt vọng khi những nỗ lực của họ không đem lại kết quả như họ mong muốn, hoặc họ sẽ tự cao và đoán xét người khác khi cho rằng những nỗ lực của họ có kết quả. Và cho dù trong hoàn cảnh nào thì những người này sẽ không thể kinh nghiệm một cuộc đời thoả vui trong Chúa.

Điều mà tác giả khích lệ chúng ta hơn hết đó là cho dù trong bất cứ hoàn cảnh nào, cho dù tuyệt vọng đến đâu, thì chúng ta vẫn có thể kêu cầu sự thương xót của Đức Chúa Trời. Bạn đã thật sự được tái sinh và là con của Chúa chưa? Nếu chưa, thì hãy cầu nguyện để xin Chúa tha thứ tội lỗi của mình và tiếp nhận Ngài là Chúa và Chủ cuộc đời mình. Nếu bạn đã thật sự tin Chúa rồi nhưng vẫn đang đau khổ vì những tội lỗi vây hãm mình, nếu bạn đang đánh mất niềm vui vì sống cuộc đời hai mặt để che giấu tội lỗi thì đây là thời điểm thích hợp để bạn chạy đến với Chúa và kêu xin sự thương xót của Ngài.

CỨU RỒI ÂN ĐIỂN (câu 3-4). Có một sự thật khiến tác giả run sợ đó là nếu Đức Chúa Trời “*có chấp sự gian ác*” thì không ai, kể cả ông, có thể thoát khỏi cơn giận và án phạt của Ngài. Tác giả khẳng định nếu Đức Chúa Trời ghi nhớ mọi lỗi lầm của con người, thì không ai có thể đứng vững trước mặt Ngài, và cũng không ai có thể bào chữa cho tội lỗi của mình (Rô-ma 1:20; 3:10-12). Câu 3 cũng cho biết một lẽ thật đáng sợ khác đó là không ai có thể che giấu tội lỗi tội lỗi mình trước Đức Chúa Trời, Ngài là Đấng nhìn biết “*sự gian ác*” của con người và ghi nhớ chúng. Khi những tội nhân đứng trước Ngài vào ngày phán xét, họ sẽ bị xét xử theo “*các cuốn sách*” mà trong đó Chúa đã ghi chép tất cả tội ác của họ (Khải Huyền 20:11-12).

“*Nhưng*”, một sự thật quan trọng có thể đem tác giả từ “*nơi vực sâu*” tuyệt vọng đến với một hy vọng mạnh mẽ của sự cứu chuộc, đó là “*Chúa có lòng tha thứ cho*”. Tác giả nhận biết ông không đáng được cứu vì những “*sự gian ác*” ông đã phạm phải và vì Ngài nhìn biết mọi “*sự gian ác*” đó, “*nhưng Chúa có lòng tha thứ cho*”. Sự cứu rỗi mà tác giả nhận được không đến từ bất cứ điều gì của ông, nhưng đến từ chính Chúa, từ sự thương xót và ân điển của Ngài trên ông.

Đức Chúa Trời có thể tha thứ bao nhiêu tội lỗi của tác giả? Tác giả cho biết không có sự giới hạn nào cho sự tha thứ của Đức Chúa Trời dành cho ông. Tác giả không nói: “*nhưng Chúa có lòng tha thứ cho tội này hay tội kia*”, ông chỉ nói: “*nhưng Chúa có lòng tha thứ cho*”. Thật ra trong nguyên ngữ, câu Thi Thiên này không có động từ “*có*” mà chỉ đơn giản là “*Nơi Chúa sự tha thứ*” (With you forgiveness). Mọi tội nhân đều có thể được tha thứ khi chạy đến với Đức Chúa Trời và kêu xin sự thương xót của Ngài.

Lời Chúa nói với chúng ta rằng khi một người ăn năn tội và tiếp nhận Đấng Christ làm Cứu Chúa thì mọi tội lỗi của người ấy sẽ được xóa sạch bởi huyết của Chúa Giê-xu Christ (Cô-lô-se 2:14). Đức Chúa Trời sẽ ném tội lỗi của người ấy ra khỏi sự hiện diện của Ngài (Thi Thiên 103:12, và Ngài “*sẽ chẳng còn nhớ đến tội lỗi gian ác*” của người ấy nữa (Hê-bơ-rơ 10:17). Hallelu-gia! Ngợi khen Chúa!

Chúng ta được cứu chỉ bởi ân điển của Đức Chúa Trời (Ê-phê-sô 2:8-9), chúng ta tiếp tục bước đi trong hành trình đức tin cũng bởi ân điển Ngài (I Cô-rinh-tô 15:10; Phi-líp 2:12-13) và chúng ta sẽ kết thúc hành trình đức tin để gặp lại Chúa của chúng ta cũng chỉ bởi ân điển Ngài (Giăng 10:27-30; Rô-ma 8:28-30; Phi-líp 1:6).

Việc tin vào sự cứu rỗi hoàn toàn là ân điển của Đức Chúa Trời có khiến cho tín hữu khinh lờn Đức Chúa Trời và sống cuộc đời buông thả trong tội lỗi không? Không, chắc chắn không! Vì sự cứu rỗi bởi ân điển của Đức Chúa Trời là “*để người ta kính sợ Chúa*”. Kinh nghiệm sự tha thứ của Đức Chúa Trời không dẫn đến buông thả, như một số người tưởng, mà dẫn đến sự kính sợ Đức Chúa Trời sâu sắc hơn. Mục Sư Charles Spurgeon đã dịch câu số 4 như sau: “*Nơi Chúa có sự tha thứ, để Ngài được yêu thương, thờ phượng và phục vụ*”. Người được Đức Chúa Trời tha thứ sẽ mềm mại, khiêm nhu và choáng ngợp bởi lòng thương xót của Chúa, và trân quý sự cứu rỗi mà Ngài ban cho mình. Một người như vậy cho dù có thể sa ngã, nhưng trong sâu thẳm lòng mình, họ không muốn như vậy, và khi sa ngã, họ sẽ nhanh chóng chạy đến với Đức Chúa Trời để được giải cứu.

SỐNG CUỘC ĐỜI MỚI (câu 5-8). Khi tác giả nhận biết tình trạng tuyệt vọng của mình (câu 1-2) và kinh nghiệm sự cứu rỗi mà Đức Chúa Trời ban cho ông bởi ân điển Ngài (câu 3-4) thì đó cũng là lúc tác giả sống cuộc đời mới mỗi ngày của mình bằng việc đeo đuổi những mục đích mới.

Hành trình đức tin của tác giả đi từ sự ăn năn đến hy vọng và sự phục hồi mối tương giao với Đức Chúa Trời. Sau khi nhận sự tha thứ cho tội lỗi mình, tác giả bày tỏ sự trông đợi Đức Chúa Trời không chỉ để được giải cứu khỏi hoạn nạn, mà chính là để được phục hồi mối thông công thân mật và yêu thương với Ngài. Giờ đây tác giả không còn tìm kiếm điều gì khác hơn là chính Ngài (câu 5-6; Thi Thiên 27:4). Tác giả đã ví sự trông đợi của mình như lính canh chờ rạng đông, thể hiện sự *“trông cậy lời của Ngài”*. Tác giả hiểu rằng sự tha thứ không phụ thuộc vào cảm xúc mà dựa trên lời hứa chắc chắn của Đức Chúa Trời.

Đây là điều mà Chúa Giê-xu nói rằng: *“Ta đã đến, hầu cho chiêm được sự sống, và được sự sống dư dật”* (Giăng 10:10), và *“Hỡi những kẻ mệt mỏi và gánh nặng, hãy đến cùng Ta, Ta sẽ cho các ngươi được yên nghỉ”* (Ma-thi-ơ 11:28). Cuộc đời theo Chúa của chúng ta sẽ phong phú, dư dật, sẽ thoả vui khi Đấng Christ chính là Nền Tảng Hân Hỉ của chúng ta, khi điều chúng ta tìm kiếm không có gì khác hơn là Ngài và khi chúng ta có thể nói như Vua Đa-vít là: *“Tôi đã nói cùng Đức Giê-hô-va rằng: Ngài là Chúa tôi; Trừ Ngài ra tôi không có phước gì khác”* (Thi Thiên 16:2).

Hơn thế nữa, tác giả không chỉ muốn giữ lấy món quà ân điển quý giá cho riêng mình, sau khi kinh nghiệm sự tha thứ, ông chuyển từ cá nhân sang cộng đồng và kêu gọi cả Y-sơ-ra-ên hãy đặt hy vọng nơi Đức Giê-hô-va, bởi vì Ngài đầy lòng yêu thương và sự tha thứ dồi dào (câu 7-8). Kinh nghiệm cứu rỗi không phải là kinh nghiệm cá nhân chỉ của tác giả, nhưng đó là kinh nghiệm của những người nhận biết tội lỗi và tiếp nhận Đấng Christ vào đời sống mình (Rô-ma 3:25-26).

CẦU NGUYỆN. Chủ đề của Hội Đồng năm nay là: Đấng Christ, Nền Tảng Hân Hỉ. Niềm vui của năm Hân Hỉ trước hết là niềm vui của những *“kẻ bị cầm được tha... kẻ bị hà hiếp được tự do”* (Lu-ca 4:19), niềm vui của những người kinh nghiệm sự giải thoát khỏi quyền lực tối tăm để trở nên con cái Đức Chúa Trời. Hãy dâng lên Chúa lời cầu nguyện của lòng biết ơn sâu sắc về ân điển cứu rỗi diệu kỳ mà Ngài ban cho chúng ta.

Hãy cầu nguyện để mỗi chúng ta sẽ đến tham dự Hội Đồng Giáo Hạt năm nay với tinh thần tươi mới của những người kinh nghiệm sự sống mới trong Chúa.

Hãy cầu nguyện để Chúa dùng mỗi chúng ta làm người *“để đồn ra năm lành của Chúa”* (Lu-ca 4:19), để rao truyền Tin Mừng cho những người vẫn còn đang ngụp lặn *“nơi vực sâu”* của tội lỗi.

A-men.